

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 174/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. W., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Č., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. J. Č., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XV/2 Pz 86/10-8 z 25. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. W. o d m i e t a . .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2010 doručená sťažnosť J. W. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) prípisom (upovedomením) Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. XV/2 Pz 86/10-8 z 25. augusta 2010 (ďalej aj „prípis generálnej prokuratúry“).

Sťažovateľka uviedla, že 31. decembra 2006 sa pošmykla na zľadovatených schodoch pred vchodom obytného domu, v ktorom býva, keďže tieto schody a príľahlé chodníky neboli posypané. Pádom utrpela kompresívnu zlomeninu 8. hrudného stavca s dobou liečenia a práceneschopnosti 56 dní. Na základe tejto skutočnosti podala trestné oznámenie vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV ČVS: ORP-43/2-OSV-B4-2007 z 2. októbra 2007 bolo jej trestné oznámenie odmietnuté. Na základe sťažnosti manžela sťažovateľky bolo toto uznesenie zrušené a následne bolo vznesené obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona proti konkrétnej osobe. Sťažnosť obvineného bola proti uzneseniu o vznesení obvinenia odmietnutá.

Ďalej sťažovateľka uviedla, že *„Po dopočutí svedkov, obvineného a poškodenej vyšetrovateľ až dňa 26. 05. 2010 predložil na Okresnú prokuratúru spisový materiál s návrhom na zastavenie trestného stíhania. Po preskúmaní spisového materiálu Okresná prokuratúra rozhodla uznesením zo dňa 16. 06. 2010 o zastavení trestného stíhania voči obvinenému, keď ako hlavné dôvody pre zastavenie trestného stíhania uviedla:*

i) konanie obvineného nie je trestným činom, nakoľko neposypanie chodníka nie je porušením dôležitej právnej povinnosti;

ii) z výpovedí niektorých svedkov usúdil, že obvinený nič nezanedbal a mala to byť sťažovateľka, ktorá si škodu na zdraví spôsobila sama.“

Sťažovateľka podala prostredníctvom splnomocneného zástupcu 17. júna 2010 sťažnosť proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 1393/07-37 zo 16. júna 2010 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry zo 16. júna 2010“), ktorú odôvodnila najmä tým, „že zo strany vyšetrovateľa ani prokurátora nebol správne právne posúdený skutkový stav“. Krajská prokuratúra

v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) rozhodnutie okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania uznesením č. k. 1 KPt 539/10-4 z 9. júla 2010 (ďalej len „uznesenie krajskej prokuratúry z 9. júla 2010“) potvrdila, „keď sa s argumentáciou sťažovateľky vôbec nevyporiadala“.

Sťažovateľka bola toho názoru, „že rozhodnutiami Okresnej prokuratúry Bratislava IV a Krajskej prokuratúry Bratislava bol porušený zákon, a preto podala návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí generálnym prokurátorom. Napriek tomu, že právoplatné uznesenia ako aj konaniu, ktoré im predchádzalo, neboli v súlade so zákonom, porušovateľ považuje návrh na zrušenie uznesení za neopodstatnený.“.

Sťažovateľka považuje prípis generálnej prokuratúry, ktorým ju upovedomila o spôsobe vybavenia jej návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní, a jeho odôvodnenie za nedostatočné vyslovujúc názor, že zastavením trestného stíhania okresnou prokuratúrou v spojení s postupom krajskej prokuratúry a následným nepodaním návrhu na zrušenie právoplatného uznesenia podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku generálnou prokuratúrou došlo postupom generálnej prokuratúry a jej podriadenej okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry k porušeniu jej v sťažnosti označených práv.

Sťažovateľka poukazuje taktiež na skutočnosť, že „vyšetrovateľ za túto dobu nepovažoval za potrebné ju vypočuť k výške škody, hoci išlo o škodu na zdraví. Taktiež sa bližšie nezaoberal výpovedami svedkov, teda so skutočnosťou, že v osudný deň nebol vykonaný posyp, resp. že posyp bol vykonávaný dodatočne až po zranení poškodenej. Zároveň sa vyšetrovateľ ani prokurátor nevyporiadali žiadnym spôsobom so skutočnosťou, že v inkriminovaný deň sa na schodoch nezranila len poškodená, ale ľahké zranenia utrpela aj jej dcéra S. Z odôvodnenia rozhodnutí nevyplýva, prečo nebol obsah prvotných výpovedí svedkov náležite vyhodnotený a bolo nariadené po viac ako 3 rokoch dopočútie svedkov, poškodenej a obvineného.“.

V ďalšej časti odôvodnenia sťažnosti sťažovateľka cituje články ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta, a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie

sp. zn. 3 Tz 15/2001 z 20. septembra 2001) a ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, I. ÚS 22/03, IV. ÚS 76/05), ako aj na vec sa vzťahujúce ustanovenia Trestného poriadku.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej prokuratúry XV/2 Pz 86/10-8 zo dňa 25. 08. 2010 o vybavení podnetu sťažovateľky voči uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV, č. k.: 1 Pv 1393/07-37 v spojení s uznesením Krajskej prokuratúry, č. k.: 1 KPt 539/10-4 boli porušené základné ľudské práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a zároveň podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k.: 1 Pv 1393/07-37 a rozhodnutie Krajskej prokuratúry č. k.: 1 KPt 539/10-4 zrušuje a vec vracia Okresnej prokuratúre Bratislava IV na nové konanie.

Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.500,- EUR.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľke náklady právneho zastúpenia sťažovateľky v sume 303,31 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľky...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností,

ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov (ods. 1). Sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (ods. 3).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva... v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit (III. ÚS 235/05). Preto v danej veci ústavný súd preskúmal sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých

vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), a v súvislosti s tým konaním, resp. rozhodnutím, ktoré označila v petite sťažnosti (t. j. v súvislosti s prípisom generálnej prokuratúry č. k. XV/2 Pz 86/10-8 z 25. augusta 2010).

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s vybavením jej návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní postupom podľa § 363 Trestného poriadku generálnou prokuratúrou. Predmetom tohto návrhu bola žiadosť o zrušenie uznesenia krajskej prokuratúry z 9. júla 2010, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry zo 16. júna 2010 o zastavení trestného stíhania proti konkrétnej osobe obvinenej zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľkou prípisom generálnej prokuratúry považuje za potrebné uviesť, že nie je súčasťou sústavy orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý okrem iného rozhoduje o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne,

a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06). V kontexte uvedeného ústavný súd preskúmal sťažovateľkou napadnutý prípis generálnej prokuratúry.

Generálna prokuratúra vybavila návrh sťažovateľky na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní upovedomením č. k. XV/2 Pz 86/10-8 z 25. augusta 2010, v ktorom sa obmedzila na konštatovanie, že preskúmala zákonnosť právoplatného uznesenia prokurátorky krajskej prokuratúry, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo. Taktiež mala k dispozícii zapožičaný vyšetrovací spis. Zároveň bolo sťažovateľke oznámené, že generálnou prokuratúrou neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce zrušenie napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania, ani naň nadväzujúceho uznesenia krajskej prokuratúry, a preto jej návrh s poukazom na § 365 ods. 1 Trestného poriadku vyhodnotila ako neopodstatnený.

Zrušovanie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní (trestnom) je upravené v ôsmej hlave Trestného poriadku s označením „Mimoriadne opravné prostriedky“.

Podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktorému predchádzalo, bol porušený zákon. Porušením zákona sa rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Podľa § 364 ods. 3 Trestného poriadku generálny prokurátor môže zrušiť rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku ak generálny prokurátor po preskúmaní veci na základe návrhu oprávnenej osoby uvedenej v § 364 ods. 1 nezistí dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo ak uplynula lehota uvedená v § 364 ods. 3, upovedomí o tom osobu, ktorá návrh podala.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už uviedol, že „Právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd.“ (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06).

Z uvedeného vyplýva, že nikto nemá právny nárok (ani ústavnoprávny nárok) na to, aby jeho podaniu (v prípade sťažovateľky návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní) bolo vyhovené. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané v predchádzajúcom konaní, nedávajú dostatočný podklad na vedenie trestného stíhania, resp. na pokračovanie v trestnom stíhaní, generálna prokuratúra nie je povinná zrušiť napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku. Sťažovateľka ako poškodená a v nadväznosti na to ako osoba, ktorá podala návrh podľa § 363 Trestného poriadku generálnej prokuratúre, má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jej podaniami generálna prokuratúra riadne zaoberala. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstavám a zámerom (m. m. II. ÚS 88/99, III. ÚS 272/09).

Ústavný súd už v iných konaniach o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva sťažovateľov na inú právnu ochranu uviedol, že právo na podanie mimoriadneho opravného prostriedku nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy, a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. napr. II. ÚS 209/03 a v ňom citovaná judikatúra). Oprávnenie na podanie mimoriadneho opravného prostriedku generálnym prokurátorom nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana. Z citovaných ustanovení ústavy a dohovoru nemožno teda vyvodiť povinnosť vyhovieť podanému podnetu, pretože posúdenie podnetu je vo výlučnej právomoci generálneho prokurátora (m. m. I. ÚS 98/97, II. ÚS 55/98).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle

konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že generálna prokuratúra vybavila návrh sťažovateľky z 29. júla 2010 prípisom č. k. XV/2 Pz 86/10-8 z 25. augusta 2010 zákonným spôsobom, keď nezistiac dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia upovedomila sťažovateľku prostredníctvom jej splnomocneného zástupcu o svojich záveroch z prešetrenia veci, v zmysle ktorých považovala rozhodnutie podriadených zložiek za zákonné.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnutým prípisom generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Navyše, ústavný súd dodáva, že sťažovateľka sa v prípade jej nespokojnosti s postupom prokurátora generálnej prokuratúry týkajúcim sa vybavenia jej návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní môže originálnym (prvotným) podnetom podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov domáhať preskúmania jeho zákonnosti podľa § 31 ods. 1 (pozri II. ÚS 394/08).

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, ktorou namieta upovedomenie prokurátora generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. XV/2 Pz 86/10, navyše nevyčerpala iný právny prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základného práva účinne poskytuje. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol aj ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Zo sťažnosti napokon vyplýva, že prípisom generálnej prokuratúry malo byť porušené aj základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V odôvodnení sťažnosti však poukazuje na prietahy v prípravnom konaní, a to hlavne postupom okresnej prokuratúry, keď uvádza, že „... *trestné stíhanie vo veci prečinu ublíženia na zdraví voči obvinenému sa začalo v januári 2007. Až dňa 16. 6. 2010 dospela okresná prokuratúra k názoru, že uvedený skutok, ktorý bol viac ako 3 a pol roka považovaný za trestný čin, trestným činom nie je... Sťažovateľke neprislúcha komentovať rýchlosť rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní, ale 3 a pol ročnú dĺžku trestného konania pri tak dejovo jednoduchom skutku nemožno považovať za primeranú... V priebehu viac ako tri roky(!) trvajúceho vyšetrovania prokurátor ani raz neupozornil vyšetrovateľa na existenciu prietáhov...“.*

Uvedené tvrdenia ústavný súd vnímal ako súčasť širšej argumentácie sťažovateľky. Vychádzal pritom z obsahu už citovaného § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a zo skutočnosti, že sťažnosť sťažovateľky, kvalifikovane zastúpenej právnym zástupcom (advokátom), smerovala (iba) proti prípisu generálnej prokuratúry č. k. XV/2 Pz 86/10-8 z 25. augusta 2010. Rešpektujúc uvedené dispozičné oprávnenie strany sťažovateľky sa preto ústavný súd (súc viazaný jej návrhom na začatie konania v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemohol touto časťou sťažnosti, teda vo vzťahu k prietahom v prípravnom konaní, vecne zaoberať.

Navyše, prípravné konanie bolo právoplatne zastavené uznesením krajskej prokuratúry z 9. júla 2010, ktorým bola zamietnutá sťažovateľkina sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry zo 16. júna 2010. Toto uznesenie bolo podľa informácie krajskej prokuratúry sťažovateľke doručené 14. júla 2010 a jej splnomocnenému zástupcovi 15. júla 2010. Sťažnosť adresovaná ústavnému súdu bola odovzdaná na poštovú prepravu 21. septembra 2010, teda po lehote na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy

ustanovenej v citovanom § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na by to ústavný súd sťažnosť v tejto časti musel odmietnuť aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Generálna prokuratúra vybavila návrh sťažovateľky na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní v zákonom ustanovenej lehote, keď sťažovateľka návrhom z 29. júla 2010 žiadala o zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní a generálna prokuratúra prípisom z 25. augusta 2010 oboznámila sťažovateľku o spôsobe vybavenia jej návrhu.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, iným zásahom alebo rozhodnutím do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07).

Keďže neexistuje priama príčinná súvislosť medzi napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry a namietaným porušením práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky, ktoré v nej uplatnila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011